

T R E Ś Ć :

USTAWY:

Poz.: 357—z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie	583
358—z dnia 17 marca 1932 r. o składkach na rzecz Kościoła Katolickiego	592
359—z dnia 17 marca 1932 r. o chowaniu zmarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu	594

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

Poz.: 360—Komunikacji z dnia 26 lutego 1932 r. w sprawie zmiany tymczasowych przepisów o przestrzeganiu porządku na kolejach	598
361—Sprawiedliwości z dnia 15 marca 1932 r. o ustaleniu siedzib i okręgów sądów grodzkich w powiecie kołomyjskim, w okręgu sądu okręgowego w Kołomyi	598

357.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 7 marca 1932 r.

o rybołówstwie.

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Rybołówstwo w rozumieniu niniejszej ustawy oznacza zawłaszczanie ryb i raków przez ich łowienie w wodach nie zamkniętych.

Postanowienia ustawy niniejszej, dotyczące ryb, mają odpowiednie zastosowanie do raków.

Art. 2. Wodami zamkniętymi w rozumieniu ustawy niniejszej są:

1) wszystkie stawy sztuczne, służące do hodowli i przechowywania ryb,

2) wszystkie sztuczne odgałęzienia naturalnego łóżyska wody, dopóki służą wyłącznie do hodowli ryb i są stale zamknięte dla przepływu ryb większych niż miara, określona na podstawie art. 3,

3) wszystkie stawy naturalne i jeziora, nie posiadające stałego lub okresowo powtarzającego się połączenia z innymi naturalnymi łóżyskami wody, przydatnego dla przepływu ryb, jeżeli każdy z tych zbiorników leży całkowicie w granicach jednej posiadłości gruntowej.

Wszystkie inne wody są wodami nie zamkniętymi, czyli otwartymi.

Art. 3. Wymiary ryb i rodzaje zamknięcia wody, dostateczne do uznania wody za zamkniętą w myśl pkt. 2 art. 2, określać będzie Minister Rolnictwa, który uprawnienie to może przekazywać wojewodom.

Art. 4. Stwierdzenie, że pewna woda odpowiada lub nie odpowiada warunkom, przewidzianym w art. 2, następuje w drodze orzeczenia właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej.

Art. 5. Do kogo rybołówstwo w pewnej wodzie należy, ten ponadto wyłącznie jest uprawniony:

1) do czynności, mających na celu poprawę ryboności tej wody,

2) do łowienia w tej wodzie i zawłaszczania innych poza rybami zwierząt wodnych, nie będących zwierzyną łowną lub nie chronionych ze względów przyrodniczo-naukowych.

Art. 6. Postanowienia ustawy niniejszej nie mają zastosowania do rybołówstwa na wodach morskich.

Granice między wodami morskimi a śródlądowymi ustalane będą w porozumieniu właściwych ministrów.

R o z d z i a ł I.

Prawo własności rybołówstwa.

Art. 7. Rybołówstwo jest nierozdzielnie związane z prawem własności wody i prawem tem należy całkowicie i wyłącznie do właściciela wody.

Na wodach publicznych rybołówstwo należy do Państwa.

Art. 8. Wszelkie akty, któreby po wejściu w życie ustawy niniejszej właściciel wody zdziałał co do własności swego rybołówstwa na tej wodzie wbrew artykułowi poprzedniemu, będą z mocy samego prawa nieważne.

Stosunki prawne, niezgodne z artykułem poprzednim, istniejące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, podlegają postanowieniom, zawartym w artykułach 9 — 13, o ile nie ulegają przymusowej likwidacji w myśl przepisów obowiązujących o zniesieniu służebności.

Art. 9. Rybołówstwo, należące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej całkowicie lub z jakimkolwiek ograniczeniem nie do właściciela wody, lecz do innej osoby, należy do niej nadal, podlegając postanowieniom art. 10 — 12.

Art. 10. Właściciel prawa do rybołówstwa w cudzej wodzie obowiązany jest na żądanie właściciela tej wody pozbyć mu to prawo.

Jeżeli strony nie dojdą do zgody co do ceny, to stanowić ją będzie średni dochód roczny z rybołówstwa za ostatnie lat trzy, pomnożony przez dwadzieścia.

Art. 11. Prawo do rybołówstwa w cudzej wodzie, nie wpisane do księgi wieczystej nieruchomości, obejmującej ową wodę, ani też do księgi wodnej, powinno być w ciągu lat pięciu od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej zgłoszone do wpisania do księgi wodnej.

Niezgłoszenie w terminie powyższym do wpisania do księgi wodnej oznaczać będzie zrzeczenie się i wygaśnięcie tego prawa na rzecz właściciela wody.

Art. 12. W razie sporu o istnienie prawa do rybołówstwa w cudzej wodzie osoba, roszcząca sobie owo prawo, obowiązana będzie jego istnienie udowodnić.

Art. 13. Wszędzie, gdzie wolność wykonywania rybołówstwa w cudzej wodzie, jako rodzaj użytkowania powszechnego, zachowała się do chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, zostaje ona z mocy ustawy niniejszej uchylona.

Art. 14. Właściciel rybołówstwa w wodzie, która wyszła z brzegów i zalała grunty cudze, ma prawo do połowu ryb na zalanych gruntach cudzych z wyjątkiem gruntów, zajętych na podwórza, sady, ogrody warzywne, plantacje wiklinowe do celów regulacji wód, sztuczne stawy rybne, urządzenia przemysłowe i z wyjątkiem miejsc, trwale ogrodzonych. Szkody, wyrządzone tym połowem, obowiązany jest wynagrodzić właścicielowi gruntu.

Właściciel gruntu zalanego nie ma prawa łowić ryb w rozlanej na jego gruncie wodzie, ani też czynić przeszkód odpływowi wody i powrotowi ryb do zwykłego łożyska wody.

Art. 15. W wypadkach, gdy zalewanie cudzych gruntów, wywoływane przez czynniki przyrody, powtarza się corocznie i trwa zwykle dłużej niż dwa

miesiące, rybołówstwo w rozlanej wodzie należy do właściciela gruntu.

Art. 16. Gdy po odpływie wody wezbranej do swego łożyska na gruncie, który uległ zalaniu, pozostaną zamknięte zbiorniki w naturalnych zagłębieniach gruntu lub rowach, pozostałe w takich zbiornikach ryby w ciągu siedmiu dni będzie mógł wyłowić właściciel rybołówstwa, po upływie zaś tego czasu właściciel gruntu.

Art. 17. Granicą między obszarem zalanim, na którym połów należy do jednej osoby, a obszarem zalanim, na którym połów należy do innej osoby, jest:

- 1) dotychczasowa linja graniczna, gdy chodzi o rybołówstwa na tym samym odcinku wody,
- 2) linja, stanowiąca przedłużenie dotychczasowej granicy aż do końca zalewu, gdy chodzi o rybołówstwa na dwóch stykających się odcinkach tej samej wody,
- 3) linja najwyższego wzniesienia gruntu, gdy chodzi o rybołówstwa na sąsiadujących różnych wodach.

Art. 18. Prawo własności rybołówstwa zawiera w sobie uprawnienie wstępu na grunt, przylegający do wody, i korzystania z niego, o ile to jest konieczne do wykonywania czynności rybołowczych.

Uprawnienie to nie rozciąga się na grunt, zajęty na podwórza, sady, ogrody, kultury leśne, kultury wiklinowe do celów regulacji wód, uprawy rolne i trwale całkowicie ogrodzone urządzenia, jako też na brzegi rowów, nawadniających i odwadniających, oraz na miejsca, chronione ze względów przyrodniczo-naukowych.

Kto, korzystając z uprawnienia powyższego, wyrządzi szkodę właścicielowi gruntu, obowiązany będzie ją wynagrodzić.

Rozdział II.

Urządzenie gospodarstwa rybackiego na wodach otwartych.

Art. 19. Wykonywanie rybołówstwa odbywać się może tylko na takim nieprzerwanym obszarze wody otwartej, który orzeczeniem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej uznany został za samowystarczalny pod względem przyrodzonych warunków hodowlanych i dostateczny do prowadzenia samodzielnego gospodarstwa rybackiego.

Obszar taki stanowi obwód rybacki.

Art. 20. Wszystkie przydatne do rybołówstwa wody otwarte będą na obszarze każdego województwa przez wojewódzką władzę administracji ogólnej dzielone na obwoody rybackie.

Zmiany w podziale wód otwartych na obwoody rybackie wojewódzka władza administracji ogólnej wprowadzać będzie w życie, nie naruszając wykonalności obowiązujących umów o dzierżawę obwodów.

Minister Rolnictwa ustalać będzie dla poszczególnych obszarów Państwa kolejność oraz terminy przeprowadzenia podziału wód otwartych na obwoody rybackie, jak również wydawać przepisy dla władz o zasadach i sposobie podziału.

Art. 21. O ile ustawa niniejsza nie stanowi inaczej, obwód rybacki może być użytkowany jedynie przez wypuszczenie go w dzierżawę.

Obwód rybacki może być wypuszczony w dzierżawę tylko niepodzielnie na całym swym obszarze z pełnym zakresem rybackiego użytkowania i tylko jednej osobie na okres co najmniej lat dziesięciu.

Jeżeli zachodzą okoliczności szczególne, wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić w drodze wyjątku na zawarcie umowy na czas krótszy.

Art. 22. Dzierżawcą obwodu rybackiego może być każda zdolna do działań prawnych osoba fizyczna lub osoba prawna, posiadająca przepisane ustawą niniejszą warunki otrzymania osobistego dowodu rybackiego.

Osoby prawno-publiczne, z wyjątkiem Państwa, są wyłączone od dzierżawienia obwodu rybackiego.

Art. 23. W razie śmierci dzierżawcy umowa o dzierżawę obwodu rybackiego może być na żądanie jednej ze stron rozwiązana za rocznym wypowiedzeniem.

Jeżeli dzierżawca lub po jego śmierci jego spadkobiercy ponieśli nakłady, których wyzyskanie z powodu rozwiązania umowy stało się dla nich niemożliwe, spadkobiercom dzierżawcy służy prawo dochodzenia strat na osobach, które z powyższych nakładów korzyść odnoszą w obwodzie rybackim.

Art. 24. Jeżeli wypuszczony w dzierżawę obwód rybacki ulegnie zmianie co do swych granic, albo też stanie się obwodem własnym lub odwrotnie, wojewódzka władza administracji ogólnej może żądać rozwiązania umowy o dzierżawę. Rozwiązanie to następuje z upływem jednego roku od dnia doręczenia tego żądania wypuszczającemu w dzierżawę i dzierżawcy. Dotychczasowemu dzierżawcy służy prawo, przewidziane w ust. 2 artykułu poprzedniego.

Art. 25. W treści umowy o dzierżawę obwodu rybackiego należy umieścić warunek, że dopuszczanie do niedozwolonego zanieczyszczania wód w obwodzie rybackim, lub nieprzedsięwzięcie przez dzierżawcę określonych w umowie środków do utrwalenia wytwórczości rybnej stanowić będzie dostateczną podstawę dla wojewódzkiej władzy administracji ogólnej do uznania umowy o dzierżawę obwodu rybackiego za rozwiązaną z winy dzierżawcy.

Straty, wynikłe z zaniedbania, które dało podstawę do uznania umowy za rozwiązaną, pokrywa dotychczasowy dzierżawca obwodu rybackiego.

Art. 26. Dzierżawca obwodu rybackiego może obwód, wzięty w dzierżawę, poddzierżawić tylko niepodzielnie na całym jego obszarze z pełnym zakresem rybackiego użytkowania na cały pozostały jeszcze czas dzierżawy jedynie za uprzednią zgodą wypuszczającego w dzierżawę.

O ile wypuszczającym obwód w dzierżawę nie jest powiatowa władza administracji ogólnej, umowa o poddzierżawę wymaga dla swej ważności zatwierdzenia tej władzy.

Art. 27. Wzór i zasadnicze warunki umowy o dzierżawę obwodu rybackiego ustalać będzie Minister Rolnictwa.

Art. 28. Osoby prawne mogą wykonywać rybołówstwo w obwodzie rybackim tylko przez powierzenie odpowiedzialnego zarządu gospodarstwem rybackim jednej osobie fizycznej.

Art. 29. Właściciel lub dzierżawca obwodu rybackiego może udzielać osobom trzecim pozwoleń na sportowy połów ryb wędką. Wojewódzka władza administracji ogólnej oznaczy dla każdego obwodu rybackiego oddzielnie najwyższą dopuszczalną liczbę pozwoleń.

Art. 30. Powiatowa władza administracji ogólnej zawiera umowy o dzierżawę obwodów rybackich, ściągając należne czynsze dzierżawne i dzieli dochód, osiągnięty z dzierżawy obwodu rybackiego, między właścicieli rybołówstw, wcielonych do obwodu rybackiego.

Zaległe czynsze dzierżawne powiatowa władza administracji ogólnej ściągą w trybie postępowania przymusowego w administracji.

Art. 31. Powiatowa władza administracji ogólnej zawiera umowę o dzierżawę obwodu rybackiego z osobą, wybraną na podstawie przetargu ofert pisemnych i oceny jej zalet gospodarczych.

Art. 32. Za dochód z dzierżawy obwodu rybackiego, wypuszczonego w dzierżawę przez powiatową władzę administracji ogólnej, uważa się czynsz dzierżawny po potrąceniu piętnastu od sta na cele ogólnego zagospodarowania rybackiego wód otwartych i obrony rybołówstwa od szkód.

Art. 33. Obliczenie udziału poszczególnych właścicieli rybołówstw, wcielonych do obwodu rybackiego, stosownie do wartości gospodarczej tych rybołówstw skuteczniają oni sami we wzajemnym porozumieniu. Powiatowa władza administracji ogólnej wyznaczy im stosowny termin do zawarcia i przedstawienia odpowiedniej ugody. Jeżeli w ten sposób obliczenie udziałów nie nastąpi, powiatowa władza administracji ogólnej sama tego obliczenia dokona i wyznaczy stosowny termin do zgłaszania sprzeciwów; w razie zgłoszenia sprzeciwu — odeśle strony do sądu i sumę, podlegającą podziałowi, złoży do rozporządzenia tegoż sądu.

Art. 34. Obszar wody otwartej, odpowiadający wymaganiom, zawartym w art. 19, może być na wniosek właściciela tego obszaru uznany przez wojewódzką władzę administracji ogólnej za obwód rybacki własny, jeśli obejmuje całe jezioro lub rozciąga się na całą szerokość koryta wody płynącej i rybołówstwo na nim należy w pełnym zakresie do właściciela tego obszaru, bez udziału prawa rybołówstwa osób trzecich.

Art. 35. Obszary wód otwartych, odpowiadające wymaganiom artykułu poprzedniego, a należące do osób prawnych o charakterze publicznym, nie mogą być uznane za obwody rybackie własne.

Wyjątek stanowią obszary takich wód, będące własnością Państwa lub instytucyj naukowo-badawczych.

Art. 36. W obwodzie rybackim własnym właściciel obwodu może wykonywać rybołówstwo sam

we własnym zarządzie i udzielać w ilości, oznaczonej przez wojewódzką władzę administracji ogólnej, pozwoleń na sportowy połów ryb wędką albo też całe użytkowanie rybackie wypuścić w dzierżawę osobie innej według własnego wyboru.

Art. 37. Umowa o dzierżawę obwodu rybackiego własnego wymaga dla swej ważności zatwierdzenia powiatowej władzy administracji ogólnej.

Zatwierdzenie to ma świadczyć, że umowa zgodna jest z obowiązującym prawem o rybołówstwie, a w szczególności z postanowieniami artykułów poprzednich rozdziału niniejszego.

Art. 38. Wojewódzka władza administracji ogólnej cofnie swoje orzeczenie, uznające obwód rybacki za własny, w wypadkach zmiany warunków gospodarczych lub prawnych, które były podstawą do uznania obwodu za własny.

Art. 39. Jeżeli na obszarze jeziora, odpowiadającym wymaganiom art. 19, rybołówstwo należy do więcej niż do jednej osoby, wówczas właściciele wszystkich praw do rybołówstwa na tem jeziorze mogą utworzyć spółkę rybacką jeziorową, która powstaje z chwilą zatwierdzenia statutu przez wojewódzką władzę administracji ogólnej. Przez zatwierdzenie statutu spółki wojewódzka władza administracji ogólnej równocześnie orzeka o utworzeniu z jeziora obwodu własnego spółki.

Art. 40. Spółka rybacka jeziorowa jest osobą prawną i działa na podstawie statutu, którego wzór ustali Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Statut spółki rybackiej jeziorowej zawierać ma między innymi:

- 1) sposób podziału zysków i strat spółki,
- 2) plan zagospodarowania jeziora,
- 3) sposób powołania osoby fizycznej, sprawującej odpowiedzialny zarząd gospodarstwa rybackiego w obwodzie własnym spółki w wypadku wykonywania rybołówstwa przez spółkę,
- 4) wysokość opłaty, należnej od spółki na rzecz ogólnego zagospodarowania rybackiego wód otwartych i obrony rybołówstwa od szkód,
- 5) odpowiedzialność członków spółki,
- 6) postępowanie w razie likwidacji spółki.

Art. 41. Każdy obwód rybacki uczestniczy corocznie w kosztach ogólnego zagospodarowania rybackiego wód otwartych i obrony rybołówstwa od szkód. Uczestnictwo to wynosi piętnaście od sta rocznego czynszu dzierżawnego.

Od obwodów rybackich, wypuszczanych w dzierżawę przez powiatową władzę administracji ogólnej, kwotę należną potrąca władza ta z czynszu dzierżawnego przed podziałem dochodów z dzierżawy między właścicieli rybołówstw, wcielonych do obwodu rybackiego.

Od obwodów rybackich własnych, wypuszczanych w dzierżawę, kwotę tę wpłaca corocznie właściciel obwodu rybackiego w stosunku piętnaście od sta czynszu dzierżawnego.

Jeżeli obwód rybacki własny nie jest wypuszczony w dzierżawę, wysokość kwoty, należnej od właściciela obwodu, określa powiatowa władza admini-

stracji ogólnej jako piętnaście od sta czynszu dzierżawnego, jakiby został osiągnięty, gdyby obwód rybacki był w dzierżawę wypuszczony.

Rozdział III.

Ochrona rybołówstwa.

1. Nadzór nad wykonywaniem rybołówstwa.

Art. 42. Kto jest uprawniony do wykonywania rybołówstwa w obwodzie rybackim i zamierza je wykonywać, winien uzyskać od właściwej dla tego obwodu powiatowej władzy administracji ogólnej osobisty dowód rybacki, przy wykonywaniu rybołówstwa dowód ten mieć przy sobie i okazywać go na żądanie powołanych do tego osób.

Art. 43. Dzierżawcy obwodu rybackiego i wykonywającemu rybołówstwo właścicielowi obwodu własnego oraz przedstawionemu przez nich zastępcy osobisty dowód rybacki wydaje właściwa powiatowa władza administracji ogólnej jako imienną kartę rybacką z ważnością na okres jednego roku kalendarzowego i na każdy obwód rybacki oddzielnie.

Art. 44. Osobom, nie posiadającym obywatelstwa polskiego, kartę rybacką może wydać jedynie wojewódzka władza administracji ogólnej, która wydanie karty może uzależnić od przedstawienia poręki obywatela polskiego.

Art. 45. Wydania karty rybackiej należy odmówić:

- 1) osobom, które w ciągu ostatnich lat 10 były karane za popełnienie zbrodni, oraz
- 2) osobom, które w ciągu ostatnich lat 5 były karane z mocy art. 83, 84 i 85 ustawy niniejszej.

Art. 46. Wydania karty rybackiej można odmówić osobom, które w ciągu ostatnich lat 5 były karane za popełnienie pochodzącego z chęci zysku występku lub wykroczenia, albo też z mocy art. 80, 81 i 82 ustawy niniejszej.

Art. 47. Kto zamierza wykonywać sportowy połów ryb wędką, winien uzyskać na to pozwolenie uprawnionego do wykonywania rybołówstwa w obwodzie rybackim.

Pozwolenie może być wydane na okres półroczny, roczny lub trzyletni. Pozwolenie to nabiera ważności po zatwierdzeniu przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej i jest osobistym dowodem rybackim jako karta wędkarska.

Art. 48. Postanowienia art. 44, 45 i 46 mają odpowiednie zastosowanie do zatwierdzania pozwoleń na sportowy połów ryb na wędkę.

Art. 49. Jeżeli po wydaniu osobistego dowodu rybackiego wyjdą najaw okoliczności, wyszczególnione w art. 45, osobisty dowód rybacki należy unieważnić i odebrać, można zaś to uczynić, gdy wyjdą najaw okoliczności, wyszczególnione w art. 46.

Art. 50. Wzory osobistych dowodów rybackich ustala Minister Rolnictwa.

Art. 51. Osoby, otrzymujące osobiste dowody rybackie, obowiązane są przy otrzymaniu osobiste-

go dowodu rybackiego uiszczać opłatę kosztów druku i poza tem składkę na cele ogólnego zagospodarowania rybackiego wód otwartych i obrony rybołówstwa od szkód—w wysokości złotych dziesięć przy otrzymaniu karty rybackiej, przy otrzymaniu zaś karty wędkarskiej półrocznej — złote trzy, rocznej — złotych sześć i trzyletniej — złotych piętnaście.

Przy otrzymywaniu karty wędkarskiej przez tę samą osobę na ten sam okres czasu na większą liczbę obwodów składka uiszczana będzie za jeden obwód w pełnej wysokości, za każdy zaś następny w wysokości 20% składki normalnej.

Art. 52. Wszelki znajdujący się na wodzie otwartej sprzęt rybacki, a mianowicie narzędzia połowu ryb, sadze do ich przechowywania i łodzie rybackie, winien być znakowany w sposób, umożliwiający rozpoznanie właściciela.

Sposób znakowania ustala właściwa wojewódzka władza administracji ogólnej.

Art. 53. Kto na wodach otwartych przewozi lub przenosi narzędzia rybackie, winien mieć je opakowane w sposób, wykluczający bezpośrednio ich użycie, chyba, że znajduje się na wodzie, na której jest uprawniony do rybołówstwa, lub bezpośrednio przy tej wodzie.

2. Zakazy i ograniczenia połowu ryb.

Art. 54. Minister Rolnictwa może w drodze rozporządzeń wydawać dla obszaru całego Państwa lub jego części przepisy:

- 1) o całkowitym lub częściowym zakazie połowu gatunków ryb, zagrożonych zanikiem,
- 2) o ochronnych wymiarach cenniejszych gatunków ryb,
- 3) o ochronie ryb na miejscach i w okresie ich rozmnażania się lub zimowania,
- 4) o ograniczeniach sposobu i narzędzi połowu oraz czasu jego trwania,
- 5) o zakazach przewozu, obrotu i użytkowania ryb w związku z ich ochroną.

W rozporządzeniach, wydawanych na podstawie postanowień powyższych artykułu niniejszego, Minister Rolnictwa może upoważniać wojewodów do zezwalania na wyjątki do celów naukowych i gospodarczych.

Miejsca, posiadające szczególniejszą wartość dla badań naukowych albo cenne jako zabytki przyrody, Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może zupełnie lub częściowo wyłączać od rybackiego użytkowania za wynagrodzeniem strat, wynikłych stąd dla właściciela.

Art. 55. Nie wolno usuwać, uszkadzać lub niszczyć ikry ryb w wodach otwartych. Na wyjątki w wypadkach szczególnych, uzasadnionych względami gospodarczymi lub w celach naukowych, może zezwalać wojewódzka władza administracji ogólnej.

Art. 56. Zabrania się używania do łowienia ryb materiałów wybuchowych, trujących lub odurzających oraz narzędzi kaleczących ryby.

Do narzędzi kaleczących nie zalicza się wędki.

Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwalać na wyjątki uzasadnione szczególnymi względami gospodarczymi.

Art. 57. Używanie do połowu ryb urządzeń stałych jest wzbronione. W wypadku, usprawiedliwionym względami gospodarczymi, wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na wyjątek pod warunkiem dokonywania określonego w zezwoleniu zarybiania.

Art. 58. Przegradzanie wód otwartych, uniemożliwiające swobodny przepływ ryb, jest wzbronione.

W wypadku, usprawiedliwionym względami gospodarczymi, wojewódzka władza administracji ogólnej może na określoną ilość lat pozwolić na odgrodzenie jeziora, stanowiącego obwód rybacki, od innych naturalnych łozysk wody otwartej.

W warunkach pozwolenia należy:

- 1) oznaczyć rodzaj i gęstość przegrodzenia,
- 2) nałożyć obowiązek wynagradzania szkód, które wynikną z odgrodzenia dla obwodów sąsiednich,
- 3) nałożyć określone dokładnie obowiązki co do zagospodarowania odgrodzonego obwodu,
- 4) oznaczyć dokładny czas, na który pozwolenie zostało wydane.

Wojewódzka władza administracji ogólnej może w pozwoleniu dopuścić takie wyjątki od przepisów ochronnych, jakie ze względów gospodarczych w związku z odgrodzeniem wody uzna za celowe.

Przed udzieleniem pozwolenia wojewódzka władza administracji ogólnej wysłucha przedstawicieli wszystkich zainteresowanych sąsiednich obwodów rybackich i ustali, czy i jakie szkody obwody te z odgrodzenia odnieść mogą. Nie uważa się za szkodę uniemożliwienia przepływu ryb, wyrosłych w jeziorze, które się odgradza.

Art. 59. Zabrania się połowu ryb na przepustach jazów, słuz, przepławek i t. p. urządzeń oraz w ich pobliżu w odległości, oznaczonej przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej.

Na wyjątki może zezwalać wojewódzka władza administracji ogólnej w celach naukowych i gospodarczych.

Art. 60. Miejsca stałego tarła ryb, jak również miejsca rozwoju narybku wojewódzka władza administracji ogólnej może z urzędu lub na wniosek przedstawicieli zainteresowanych obwodów rybackich uznać za tarliska ochronne. Na tarliskach ochronnych należy ograniczyć lub zupełnie zakazać połowu ryb i wykonywania czynności szkodliwych dla przebiegu tarła albo rozwoju narybku, jako to: koszenia i usuwania roślin wodnych, wydobywania mułu, ziemi, piasku, żwiru lub kamieni, wpuszczania bydła lub domowego ptactwa.

Osoby, poszkodowane przez utworzenie tarliska ochronnego, będą wynagradzane z funduszu ochrony rybołówstwa. Roszczenia swe winny osoby te zgłaszać wojewódzkiej władzy administracji ogólnej w terminie miesięcznym od dnia doręczenia orzeczenia o uznaniu obszaru wody za tarlisko ochronne. Wysokość wynagrodzenia ustala w każdym poszcze-

gólnym przypadku wojewódzka władza administracji ogólnej.

Art. 61. Miejsca, leżące na ciągu gromadnego przepływu ryb, wojewódzka władza administracji ogólnej może uznać za obręby ochronne, na których zupełnie lub częściowo zabroni połowu pewnych lub wszystkich gatunków ryb.

Straty, wynikłe stąd dla właścicieli rybołówstwa na takich miejscach, winny być corocznie wynagradzane w wysokości, ustalonej przez wojewódzką władzę administracji ogólnej. Roszczenia, wynikłe z tytułu powyższych strat, zgłaszane być winny w terminie i w sposób, przewidziany w art. 60 ust. 2. Pokrywanie tych strat oraz innych kosztów, związanych z utworzeniem i utrzymywaniem obrębu ochronnego, dokonywane będzie z funduszu ochrony rybołówstwa.

Art. 62. Na wniosek osoby, uprawnionej do wykonywania rybołówstwa w obwodzie rybackim, powiatowa władza administracji ogólnej może uznać miejsca gromadnego zimowania w obwodzie za zimowisko ochronne, w którym zabroni użytkowania lodu i wydobywania w zimie roślin, pni drzewnych, mułu, ziemi, piasku, żwiru i kamieni.

Art. 63. Sposób oznakowania tarlisk, obrębów i zimowisk ochronnych ustala wojewódzka władza administracji ogólnej.

3. Ochrona od szkodliwego użytkowania wody.

Art. 64. Zabrania się zanieczyszczania wód w stopniu szkodliwym dla rybołówstwa.

Władza, udzielająca pozwoleń na zanieczyszczanie wody lub urządzenie i prowadzenie zakładu, zanieczyszczającego wodę, winna w pozwoleniu dokładnie określić stopień dopuszczalnego zanieczyszczenia.

Na wniosek uprawnionego do wykonywania rybołówstwa wymieniona wyżej władza wydane już pozwolenie uzupełni przez dokładne określenie stopnia dopuszczalnego zanieczyszczenia lub też pozwolenie to zmieni, gdyby dopuszczony stopień zanieczyszczenia okazał się szkodliwy dla rybołówstwa.

Kto zanieczyszcza wody wbrew postanowieniom artykułu niniejszego, ten, niezależnie od odpowiedzialności karnej, obowiązany jest wynagrodzić szkodę, jaką przez to rybołówstwu wyrządza.

Art. 65. Władza, udzielająca pozwoleń na spiętrzenie wody otwartej, winna przed udzieleniem pozwolenia wysłuchać przedstawicieli wszystkich zainteresowanych obwodów rybackich i może w tem pozwoleniu nałożyć na otrzymującego je obowiązek urządzenia i utrzymywania przepławki do swobodnego przepływu ryb, określając zarazem czas obowiązkowego utrzymywania przepławki w stanie otwartym, albo też, gdyby urządzenie przepławki udaremnić miało celowość urządzeń piętrzących wodę — obowiązek określonego w pozwoleniu wyrównywania całości szkód gospodarczych dla rybołówstwa, wynikających ze spiętrzenia wody.

Art. 66. Właściciel urządzenia, piętrzącego wodę, istniejącego w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, obowiązany jest nie sprzeciwiać się urządzeniu i utrzymywaniu przepławki przez uprawnio-

nego do wykonywania rybołówstwa, o ile właściwa władza uzna, że istnienie przepławki da się pogodzić z celowością urządzenia, piętrzącego wodę. Uprawniony do wykonywania rybołówstwa obowiązany jest wynagradzać właściciela urządzenia, piętrzącego wodę, za szkody, wynikające z urządzenia i utrzymywania przepławki.

Art. 67. Gdyby na urządzenie przepławki stało się konieczne użycie cudzego gruntu, właściciel tego gruntu będzie obowiązany pozwolić na to użycie za słusznym wynagrodzeniem i będzie uprawniony żądać nabycia odeń tego gruntu. Postanowienie to nie stosuje się do gruntu, chronionego ze względów przyrodniczo-naukowych.

Art. 68. Kto jest uprawniony do spuszczenia nagromadzonej wody, winien uprawnienie swoje wykonywać w taki sposób, aby uprawnionym do wykonywania rybołówstwa na biegu tej wody nie czynić szkód.

Uprawniony do spuszczenia wody winien w szczególności powiadomić zawczasu uprawnionych do wykonywania rybołówstwa o początku zamierzonego spuszczenia i czasie jego trwania, przy czym czas i stopień zamierzonego spuszczenia nie powinien być większy, aniżeli tego koniecznie wymaga cel gospodarczy, któremu uprawnienie do spuszczenia wody służy.

Kto, wykonywując uprawnienie do spuszczenia nagromadzonej wody w sposób niezgodny z postanowieniami ustępów poprzednich, wyrządza szkodę uprawnionym do wykonywania rybołówstwa, ten, niezależnie od odpowiedzialności karnej, obowiązany jest szkody te wynagrodzić.

Art. 69. Właściwa władza może nakazać właścicielowi zakładu, użytkującego siłę wodną, ustawienie i utrzymywanie swoim kosztem urządzenia, zapobiegającego przedostawaniu się ryb do narzędzi popędu wodnego.

4. Obrona od szkodników.

Art. 70. Wykonywujący rybołówstwo w swych obwodach właściciele i jeziorowe spółki rybackie, jako też dzierżawcy obwodów rybackich, mogą na swój koszt ustanawiać straż rybacką.

Strażnikiem rybackim może być obywatel polski pełnoletni i własnowolny, nie karany za zbrodnie lub pochodzące z chęci zysku występki albo wykroczenia, ani też za przekroczenia, przewidziane w art. 83 pkt. 1, 2, 6, 7 i w art. 84 i 85 ustawy niniejszej, czyniący zadość warunkom, potrzebnym do uzyskania pozwolenia na posiadanie broni.

Art. 71. Strażnik rybacki winien być zatwierdzony i zaprzysiężony przez powiatową władzę administracji ogólnej według przepisanej roty.

Po zaprzysiężeniu strażnik rybacki otrzymuje stosowne zaświadczenie i oznakę, którą winien nosić przy pełnieniu obowiązków.

Rotę przysięgi oraz wzór oznaki ustali rozporządzenie Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Jeżeli strażnik rybacki przestanie odpowiadać warunkom, przewidzianym w artykule poprzednim, powiatowa władza administracji ogólnej pozbawi go

uprawnien straznika rybackiego oraz zarzadz odeb-
branie wydane go za swiadczenia i oznaki.

Art. 72. Straznik rybacki obowiazany jest
czuwać nad przestrzeganiem przepisów o ochronie
rybołówstwa, zawartych w ustawie niniejszej
i w rozporządzeniach, na jej podstawie wydanych,
jako też donosić władzy o wszelkich dostrzeżonych
naruszeniach.

Straznik rybacki, pełniąc służbę, może:

1) żądać od osoby, spotkanej w obwodzie ry-
backim z narzędziami rybackimi lub rybami, oka-
zania osobistego dowodu rybackiego;

2) odbierać za pokwitowaniem: a) narzędzia
rybackie i ryby osobie, spotkanej w obwodzie ry-
backim, a nie posiadającej osobistego dowodu ry-
backiego; b) zabronione narzędzia rybackie osobie,
nawet posiadającej osobisty dowód rybacki;

3) zatrzymywać i przekazywać właściwej wła-
dzy: a) osoby, których tożsamości i miejsca zamiesz-
kania nie może ustalić, a które zastał w powierz-
onym jego pieczy obwodzie rybackim na popełnianiu
jednego z przekroczeń, przewidzianych w art. 80 —
85 ustawy niniejszej, jak również znajdujące się przy
tych osobach narzędzia rybackie i ryby, b) osoby
wraz z narzędziami rybackimi i rybami, spotkane
w obwodzie rybackim, a nie mogące posiadania tych
przedmiotów usprawiedliwić.

Straznik rybacki obowiazany jest odebrane
narzędzia rybackie wraz z doniesieniem karnem do-
ręczyć w ciągu 24 godzin najbliższemu posterunkowi
policji, ryby zaś oddać właścicielowi lub dzierżaw-
cy obwodu.

Art. 73. Uprawniony do wykonywania rybołów-
stwa w obwodzie rybackim może na wodzie lub bez-
pośrednio w jej pobliżu zwierzęta szkodliwe dla ry-
bołówstwa zabijać i łowić, z wyłączeniem użycia bro-
ni palnej i sposobów nie dozwolonych prawem łowiec-
kiem i zatrzymywać je sobie.

Minister Rolnictwa w porozumieniu z Mini-
strem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego
oznaczać będzie na określony czas dla poszczegól-
nych obszarów Państwa gatunki zwierząt, szkodli-
wych dla rybołówstwa.

5. Ochronne związki obwodów rybackich.

- Art. 74.** 1) Poprawianie rybności wód,
2) zwalczanie zanieczyszczeń wód i chorób ryb,
3) organizowanie rybackiego dozoru gospodar-
czego,
4) zwalczanie zwierząt szkodliwych dla rybo-
łówstwa,
5) przeciwdziałanie szkodliwemu dla rybołów-
stwa użytkowaniu wód,

może być na obszarze, obejmującym całe dorze-
cza lub ich części, poruczone zbiorowemu działaniu
obwodów rybackich tego obszaru w ten sposób, że
w tym celu z tych obwodów utworzony będzie rybac-
ki związek ochronny.

Statut, określający działalność rybackiego zwi-
ątku ochronnego, zatwierdza wojewódzka władza ad-
ministracji ogólnej, która może zarządzić utworzenie
związku i nadanie mu statutu nawet bez zgody przed-
stawicieli obwodów rybackich, włączanych do
związku.

Rybacki związek ochronny jest osobą prawną.

Wzór statutu rybackiego związku ochronnego
ustali Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem
Spraw Wewnętrznych.

Art. 75. Członkami rybackiego związku ochron-
nego są obwody rybackie, w których przedstawiciela-
mi wobec władz nadzorczych i wobec organów zwi-
ątku są wykonywujący rybołówstwo posiadacze obwo-
dów rybackich własnych (właściciele i spółki rybac-
kie jeziorowe) lub też dzierżawcy obwodów.

Wojewódzka władza administracji ogólnej mo-
że do udziału w rybackim związku ochronnym dopu-
ścić właścicieli gospodarstw rybnych w wodach zam-
kniętych jako członków związku.

Art. 76. Koszty działalności rybackiego zwi-
ątku ochronnego pokrywane są z corocznych wpłat
członków, uczestniczących w kosztach odpowiednio
do spodziewanych korzyści, których stosunkowa wy-
sokość określona zostanie dla każdego członka w sta-
tucie związku.

W tym samym stosunku członkowie związku
ponoszą odpowiedzialność za jego zobowiązania.

Według zasady powyższej określa się w statu-
cie również ilość głosów, jaka na zebraniach związku
każdemu z członków ma służyć.

Zaległe wpłaty i inne należności mogą być od
członków na rzecz związku ściągane w trybie postę-
powania przymusowego w administracji.

Art. 77. Władzą nadzorczą rybackiego związku
ochronnego jest właściwa wojewódzka władza admi-
nistracji ogólnej, która może bezpośredni nadzór nad
działalnością rybackiego związku ochronnego przeka-
zywać powiatowym władzom administracji ogólnej na
obszarach ich działania.

Jeżeli związek zaniedba lub wzbrania się wsta-
wić do budżetu lub zatwierdzić poza budżetem wydat-
ki, przewidziane statutem, lub wydatki, przez właści-
wą władzę oznaczone, władza nadzorcza może zarzą-
dzić wstawienie do budżetu lub pokrycie wydatków
poza budżetem i ściąganie potrzebnych należności
w trybie postępowania przymusowego w administra-
cji.

Jeżeli zarząd związku pomimo wezwań władzy
nadzorczej zaniedbuje określone statutem obowiąz-
ki, władza nadzorcza może usunąć zarząd związku
i na koszt związku powołać do zarządu sprawami
związku komisarza.

Art. 78. Na cele, związane z podniesieniem
i utrwaleniem rybołówstwa oraz jego obroną od szkód,
może rybacki związek ochronny korzystać z zasiłków
funduszu ochrony rybołówstwa stosownie do przepi-
sów o tym funduszu.

6. Fundusz ochrony rybołówstwa.

Art. 79. Wpływy ze świadczeń obwodów ryba-
ckich i ze składek, uiszczonych przy otrzymywaniu
osobistych dowodów rybackich na ogólne zagospoda-
rowanie wód otwartych i obronę rybołówstwa od
szkód (art. 41 i 51), tworzą fundusz ochrony rybołów-
stwa.

Zasady i sposób zarządzania funduszem ochro-
ny rybołówstwa ustala Minister Rolnictwa, uwzględ-
niając doradczy udział właściwych czynników społe-
czno-gospodarczych.

Rozdział IV.

Postanowienia karne.

Art. 80. Grzywną do 50 zł karany będzie:

1) kto, posiadając osobisty dowód rybacki, nie okaże go na żądanie osoby, powołanej do nadzoru nad rybołówstwem,

2) kto na wodzie utrzymuje sprzęt rybacki, nie oznakowany w sposób, przewidziany w art. 52,

3) kto wbrew postanowieniom art. 53 przewozi lub przenosi narzędzia rybackie nie opakowane.

Art. 81. Grzywną do 100 zł karany będzie, kto, będąc obowiązany do posiadania osobistego dowodu rybackiego, wykonywa rybołówstwo bez uzyskania takiego dowodu.

Art. 82. Grzywną do 200 zł lub aresztem do czterech tygodni, albo obiema karami łącznie karany będzie:

1) kto, będąc właścicielem gruntu zalanego cudzą wodą, łowi ryby w wodzie, rozlanej na jego gruncie, albo czyni przeszkody odpływowi tej wody i powrotowi ryb do zwykłego łożyska,

2) kto pozwolenia na sportowy połów ryb wędką wydaje ponad dopuszczalną ilość, oznaczoną przez władzę,

3) kto wykonywa połów ryb, nie będąc uprawniony do wykonywania rybołówstwa i nie posiadając warunków do uzyskania osobistego dowodu rybackiego,

4) kto poławia ryby wbrew przepisom, wydanym przez Ministra Rolnictwa o ochronnych wymiarach cenniejszych gatunków ryb (art. 54 pkt. 2).

Art. 83. Grzywną do 500 zł lub aresztem do sześciu tygodni, albo obiema karami łącznie karany będzie:

1) kto poławia ryby wbrew przepisom, wydanym przez Ministra Rolnictwa o ochronie ryb w miejscach i w okresie ich rozmnażania się lub zimowania (art. 54 pkt. 3),

2) kto do połowu ryb używa narzędzi kaleczących ryby,

3) kto na tarlisku ochronnym wykonywa czynności szkodliwe dla przebiegu tarła albo rozwoju narybku, jako to: kosi i usuwa rośliny wodne, wydobywa muł, ziemię, piasek, żwir lub kamienie, albo wpuszcza na tarlisko ochronne bydło lub domowe ptactwo wodne,

4) kto na zimowisku ochronnym użytkuje lód lub wydobywa w zimie rośliny, pnie drzewne, muł, ziemię, piasek, żwir lub kamienie,

5) kto przepławkę zamyka w czasie obowiązkowego utrzymywania jej w stanie otwartym,

6) kto wykracza przeciw przepisom, wydanym przez Ministra Rolnictwa o zakazach przewozu, obrotu i użytkowania ryb w związku z ich ochroną (art. 54 pkt. 5),

7) kto wykroczenie, przewidziane w pkt. 3 art. 82, popełnia zawodowo.

Art. 84. Grzywną do 1.000 zł oraz aresztem do dwóch miesięcy karany będzie:

1) kto poławia ryby wbrew przepisom, wydanym przez Ministra Rolnictwa o ograniczeniach spo-

sobu i narzędzi połowu oraz jego trwania (art. 54 pkt. 4),

2) kto wbrew postanowieniom art. 55 usuwa, uszkadza lub niszczy ikrę ryb w wodach otwartych,

3) kto wbrew postanowieniom art. 59 poławia ryby na przepustach jazów, śluz, przepławek i t. p. urządzeń oraz w ich pobliżu w odległości mniejszej od oznaczonej przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej,

4) kto wbrew postanowieniom art. 57 używa do połowu ryb urządzeń stałych,

5) kto wbrew postanowieniom art. 58 przegradza wody otwarte w sposób, uniemożliwiający swobodny przepływ ryb,

6) kto zanieczyszcza wody w stopniu szkodliwym dla rybołówstwa,

7) kto wbrew postanowieniom art. 68 spuszcza nagromadzoną wodę.

Art. 85. Grzywną do 3.000 zł i karą aresztu do trzech miesięcy karany będzie:

1) kto przekracza przepisy, wydane przez Ministra Rolnictwa o ochronie gatunków ryb, zagrożonych zanikiem (art. 54 pkt. 1),

2) kto do łowienia ryb używa materiałów wybuchowych, trujących lub odurzających,

3) kto poławia ryby na tarliskach ochronnych lub w obrębach ochronnych.

Art. 86. Wraz z orzeczeniem o karze: a) za czyny, przewidziane w art. 80 pkt. 2 lub 3, można orzec konfiskatę nie oznakowanego sprzętu rybackiego lub nie opakowanych narzędzi rybackich, b) za czyny, przewidziane w art. 82 pkt. 3 lub 4, w art. 83 pkt. 1, 2 lub 7, w art. 84 pkt. 1, 2 lub 3 oraz w art. 85, należy orzec konfiskatę narzędzi rybackich, użytych przy popełnianiu czynu, c) za czyn, przewidziany w art. 83 pkt. 6, należy orzec konfiskatę ryb.

Przedmioty powyższe podlegają konfiskacie niezależnie od tego, czy są własnością skazanego lub innej osoby.

Zakazane narzędzia łowu winny być zniszczone.

Art. 87. Orzecznictwo w sprawach o naruszenie postanowień ustawy niniejszej należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

Rozdział V.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

Art. 88. Wody, uznane w myśl § 3 ustawy rybackiej z dnia 11 maja 1916 r. (Zb. ust. prusk. str. 55) za zamknięte, uważa się na czas w uznaniu ich za zamknięte oznaczony, za wody otwarte odgrodzone, w rozumieniu art. 58 ustawy niniejszej.

Przy podziale wód powyższych na obwody rybackie w wykonaniu ustawy niniejszej przed upływem czasu, wskazanego w ustępie poprzednim, czas ten dla wody odgrodzonej, nie uznanej za obwód rybacki, kończy się z chwilą wprowadzenia w życie podziału na obwody.

Wojewódzka władza administracji ogólnej może dla każdej wymienionej w ustępie 1 wody odgrodzonej określić odpowiadający art. 58 pkt. 3 ust. 3 ustawy niniejszej warunek, pod którym postanowienie ustępu 1 artykułu niniejszego będzie miało do

tej wody zastosowanie, jak również dopuścić na podstawie ust. 4 art. 58 określone wyjątki od przepisów ochronnych.

Art. 89. Prawo rybołówstwa postanowieniem § 5 ustawy o rybołówstwie z dnia 31 października 1887 r. (Dz. u. kr. Nr. 37 z r. 1890) przyznane gminie, względnie właścicielowi obszaru dworskiego, zostaje z chwilą wejścia w życie ustawy niniejszej utrzymane o tyle, o ile uprawniony jest właścicielem odpowiedniej wody.

Art. 90. Istniejące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej obwody lub rewiry rybackie, utworzone na podstawie ustaw dotychczasowych, utrzymuje się jako obwody rybackie w rozumieniu ustawy niniejszej.

Art. 91. Utworzone w myśl ustawy rybackiej z dnia 11 maja 1916 r. (Zb. ust. prusk. str. 55) spółki rybackie gospodarcze, jako też spółki rybackie ochronne działają nadal na podstawie statutów dotychczasowych. Rozwiązanie i likwidacja tych spółek następuje przez zarządzenie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej z zastosowaniem odpowiednim postępowania według przepisów ustawy wodnej, dotyczących rozwiązania i likwidacji spółek wodnych.

Spółki rybackie gospodarcze ulegną rozwiązaniu i likwidacji z chwilą wprowadzenia w życie na obszarze działania tych spółek podziału wód otwartych na obwody rybackie w myśl ustawy niniejszej.

Art. 92. Na obszarach, nie objętych podziałem na obwody rybackie, uprawnieni do rybołówstwa lub ich dzierżawcy mogą do czasu wprowadzenia obwodów rybackich sami albo przez swoich rybaków wykonywać rybołówstwo z zachowaniem przepisów ustawy niniejszej o ochronie rybołówstwa.

Art. 93. Umowy o dzierżawę rybołówstwa na obszarach, nie objętych podziałem na obwody rybackie, są ważne w tych częściach, które nie są sprzeczne z postanowieniami ustawy niniejszej o ochronie rybołówstwa. Jeżeli przed upływem czasu wygaśnięcia tych umów zostanie zarządzone podział na obwody rybackie w myśl ustawy niniejszej, wygaśnięcie każdej z tych umów nastąpi z chwilą utworzenia odpowiedniego obwodu rybackiego. W wypadku utworzenia z obszaru, objętego umową dzierżawną, obwodu rybackiego własnego, umową ta może być przez wojewódzką władzę administracji ogólnej pozostawiona w mocy do upływu czasu, na który zawarta została.

Art. 94. Osoby, uprawnione do wykonywania rybołówstwa w obwodach rybackich uznanych w art. 90, winny posiadać karty rybackie lub karty wędkarskie, przewidziane w ustawie niniejszej.

Do czasu wprowadzenia obwodów rybackich na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego utrzymuje się obowiązek posiadania kart rybackich według zasad dotychczasowych.

Na obszarze województw, w których obowiązek posiadania kart rybackich przez dotychczasowe przepisy ustawowe wprowadzony nie był do czasu utworzenia obwodów rybackich, wprowadza się dla osób,

uprawnionych do wykonywania rybołówstwa na wodach państwowych i granicznych, obowiązek posiadania tymczasowych kart rybackich lub tymczasowych kart wędkarskich. Karty te na rok kalendarzowy wydawać będą właściwe powiatowe władze administracji ogólnej według wzoru, ustalonego przez Ministra Rolnictwa. Karty te wydawane będą za opłatą kosztów.

Wymienione w ust. 2 i 3 artykułu niniejszego karty rybackie i wędkarskie są osobistymi dowodami rybackimi, do których uzyskania potrzebne są warunki, przewidziane w art. 45 i 46, i które objęte są postanowieniami karnymi art. 80 pkt. 1 i art. 81.

Art. 95. Postanowienia ochronne rozporządzeń, wydanych na podstawie ustaw dotychczasowych, zachowują aż do czasu wydania odpowiednich rozporządzeń nowych na podstawie ustawy niniejszej moc obowiązującą w częściach niesprzecznych z ustawą niniejszą.

Tarliska ochronne, obwody ochronne i przepławki, istniejące w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, utrzymuje się odpowiednio jako tarliska ochronne, obręby ochronne i przepławki w rozumieniu ustawy niniejszej.

Art. 96. Stałe urządzenia do połowu ryb, istniejące prawnie w chwili wejścia w życie ustawy niniejszej, utrzymuje się do czasu wydania przez właściwą wojewódzką władzę administracji ogólnej zarządzeń w myśl art. 57.

Art. 97. Pozostałości z wpływów, uzyskanych na podstawie ustawy z dnia 31 października 1887 r. (Dz. u. kr. Nr. 37 z 1890 r.), jako też nie ściągnięte należności z tego tytułu (§ 27 ust. 2 powołanej ustawy) przechodzą do funduszu ochrony rybołówstwa według swego stanu na dzień wejścia w życie ustawy niniejszej.

Art. 98. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów ustawy niniejszej i rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, należy do Ministra Rolnictwa, na obszarze województwa — do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej i na obszarze powiatu — do powiatowej władzy administracji ogólnej.

Art. 99. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 100. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województwa śląskiego, w miesiąc po jej ogłoszeniu.

Z dniem powyższym tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w przedmiotach, objętych ustawą niniejszą, a między innymi:

Uchwała Komitetu do spraw Królestwa Polskiego z dnia 8/20 lutego 1880 r. (Zb. Pr. i Rozp. Nr. 28/1880, poz. 365);

art. 486 — 497 ustawy o gospodarstwie wiejskim (Zb. Praw. ces. ros. Tom XII cz. 2);

art. 246 i art. 623 kodeksu karnego z 1903 r. o ile dotyczą rybołówstwa;

ustawa z dnia 25 kwietnia 1885 r., urządzająca rybołówstwo na wodach śródkrajowych (austr. Dz. Ust. P. Nr. 58);

ustawa o rybołówstwie z dnia 31 października 1887 r. (Dz. u. kr. Nr. 37 z 1890 r.);

ustawa rybacka z dnia 11 maja 1916 r. (Zb. ust. prusk. str. 55), o ile nie dotyczy rybołówstwa morskiego;

§ 296, § 370 pkt. 4 kodeksu karnego z 1871 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Wł. Zawadzki*

Minister Rolnictwa: *Sew. Ludkiewicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *B. Żongollowicz*

358.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 17 marca 1932 r.

o składkach na rzecz Kościoła Katolickiego.

Art. 1. Dla pokrycia wydatków na potrzeby kościelne parafii służyć mogą jako środek pomocniczy składki, przewidziane w ustawie niniejszej.

Art. 2. Składki są: a) zwyczajne i b) nadzwyczajne i mogą być wymierzone i pobierane niezależnie jedna od drugiej.

Art. 3. Do opłacania składek zwyczajnych są obowiązani:

- a) katolicy tego samego obrządku, zamieszkali w obrębie parafii, o ile opłacają przynajmniej jeden z podatków, wyszczególnionych w art. 4 pkt. 1;
- b) katolicy tego samego obrządku bez względu na ich miejsce zamieszkania, o ile posiadają w okręgu parafii nieruchomość albo przedsiębiorstwo przemysłowe, lub handlowe, względnie wykonywają zajęcie przemysłowe i opłacają z tego tytułu przynajmniej jeden z podatków, wyszczególnionych w art. 4 pkt. 2.

Art. 4. Podstawę obliczenia składek zwyczajnych w okręgu parafii stanowią:

- 1) Dla osób, wymienionych w art. 3 lit. a):
 - a) państwowy podatek dochodowy oraz
 - b) państwowe podatki: gruntowy bez oddzielnego dodatku i degresji; podatek od nieruchomości w gminach miejskich i niektórych budynków w gminach wiejskich, oraz przemysłowy, pobierany w formie świadectw przemysłowych.

2) Dla osób, wymienionych w art. 3 lit. b), państwowe podatki: gruntowy bez oddzielnego dodatku i degresji i podatek od nieruchomości w gminach miejskich i niektórych budynków w gminach wiejskich, oraz przemysłowy, pobierany w formie świadectw przemysłowych, — przypadające od położonych w parafii gruntów i nieruchomości budynkowych, albo też od wykonywania w parafii przedsiębiorstw lub zajęć przemysłowych.

Podstawę obliczenia stanowi wymiar wyżej wspomnianych podatków za rok, poprzedzający rok poboru składek kościelnych.

Podatek dochodowy, wymierzony od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i zaopatrzeń osób, należących do parafii wojskowych, nie stanowi podstawy obliczenia składek kościelnych na rzecz parafii niewojskowych.

Art. 5. Składka zwyczajna winna być oznaczona w formie procentowego dodatku do podstawy obliczenia.

Wszelkie zwolnienia od podatków, wyszczególnionych w art. 4, przysługujące bądź pewnym osobom, bądź pewnym przedmiotom z mocy ustaw podatkowych, jak również zmiany w wymiarze podatków, stanowiących podstawę obliczenia składek, mają analogiczne zastosowanie do tych składek.

Art. 6. Dla uchwalenia składek zwyczajnych zgromadzenie parafjalne, składające się z osób, opłacających w parafii składki w myśl art. 3, wybiera przedstawicielstwo w ilości od 6 do 15 członków oraz tyluż zastępców z tem, że parafje, liczące do 1000 parafjan, wybierają 6 członków, parafje od 1000 do 5000 parafjan — członków 12, a parafje ponad 5000 wybierają 15 członków.

W parafjach, mających patrona, zobowiązanego do szczegółowych świadczeń wobec kościoła, liczba członków przedstawicielstwa zwiększa się o osobę patrona lub jego zastępcę. Patron lub jego zastępca muszą odpowiadać warunkom art. 13 niniejszej ustawy.

Do przedstawicielstwa należy miejscowy proboszcz lub jego urzędowy zastępca.

Przedstawicielstwo wybiera ze swego grona przewodniczącego, jego zastępcę, sekretarza i skarbnika.

Regulamin wyboru przedstawicielstwa określa rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Zgromadzenie parafjalne zwołuje na wniosek miejscowej rady parafjalnej, utworzonej zgodnie z prawem kanonicznym, miejscowy duszpasterz, który z urzędu na tem zgromadzeniu przewodniczy.

O terminie zgromadzenia parafjalnego duszpasterz obwieszcza z podaniem porządku dziennego zgromadzenia na dwa tygodnie przed terminem zapomocą dwukrotnego ogłoszenia podczas nabożeństwa głównego w niedzielę lub w dni świąteczne z ambo-ny, zapomocą wywieszenia zawiadomienia na drzwiach kościelnych, oraz ewentualnie zapomocą dwukrotnego w odstępach tygodniowych ogłoszenia w miejscowym czasopiśmie.